

Matt.28:1-20, Påskdagen 2012.

Vad som händer på påskadagens morgon, det skiljer sig lite åt i evangelierna. Och i dagens text får läsa lite som bara finns med i Matteusevangeliet. Men det som är gemensamt det är att det till en början handlar om rädsla och förvirring. En del av lärjungarna har låst in för de var rädda. Kvinnorna undrar om det är någon som tagit deras mästare. Man blir förskräckta av änglar och när de möter den uppståndne känner de ibland inte igen honom.

Vad skönt att det är så! Inte i sig att människor är rädda och förvirrade, det önskar man väl ingen. Men kanske för att vi, vi som sitter här nästan 2000 år senare, liksom ska kunna komma ikapp dem.

Uppståndelsen är ju inte en uppståndelse ur tomma intet. Det är ett skeende, ett skeende som går genom död till liv... genom död till liv.

Och här har vi kanske det som för många är problemet med uppståndelsen. Vi vet att vi ska vara glada, men vad är det vi ska vara glada över? Hur ska vi kunna glädjas över att Jesus lever på påskdagen, om vi inte riktigt har förstått att han har dött på långfredagen?

Uppståndelsen måste förstås i ljuset av hans död.

Och hans död måste förstås i ljuset av hans liv...

Visste Jesus att han skulle dö och uppstå? Det står att han flera gånger säger det till sina vänner och lärjungar, men, nej, jag är inte så säker på det. Men genom sitt liv så gör Jesus ett antal val. Han väljer att hela tiden ställa sig på den lilla människans sida. Han väljer de fattigas och de utstöttas sida, han väljer kvinnorna, han väljer barnen. Han utmanar makten, både den religiösa och den politiska. Och när han på palmsöndagen gör sitt spektakulära intåg i Jerusalem. Arrangerat som en stor gatuteater. Så fanns det kanske inte längre någon återvändo.

För vilka var det annars som gjorde intåg i städerna? Jo, kejsare, kungar och stora generaler efter lyckade krigståg.

Visst är det där, som om mannen på åsnan sätter sig i kejsarens ställe? Nej, en sån går det inte bara att ha kvar. Vi måste fullfölja våra planer säger man, vi måste ta livet av honom!

Kanske finns det en gudomlig plan i det hela. Men jag har i så fall svårt, att både se och ta den till mig.

Men om vi låter Jesus avrättas för att han väljer människornas sida. För att han säger att makten är orättfärdig. För att han säger att alla är Guds barn, inte bara de som gör och säger det rätta sakerna.

För att han säger, att Gud inte är lag och börda, utan kärlek och befrielse. Till för alla, det är det han säger mina vänner, Guds kärlek är till för alla.

Ja om vi låter Jesu död vara en konsekvens, av det han var, sa och gjorde och inte ett förutbestämt skeende, som i ett regisserat teaterstycke. Då blir påskens enorma drama så mycket större, hans ångest i Getsemane blir äkta, och jag kan känna, det var för dig och mig han gjorde det... det var för dig, mig och oss alla som han gjorde det.

Och där vid korset, där så händer det något. Inte så lätt att förklara. Men när Jesus säger, "fader förlåt dem, för de vet inte vad de gör." Ja, då händer det något. Förlåtelsens och försoningens mysterium...

Men att bli dödad för att man står upp för rätt, sanning och kärlek, det är det ju tyvärr fler som blivit. Mahatma Gandhi och Martin Luther King är bara två bland många efterföljare.

Men här, här fanns det en tredje dagens morgon. Gud lät Jesus uppstå! Här ligger påskdagens glädje. Gud lät Jesus uppstå från de döda! Och när Gud gör det, så är det inte för att liksom rädda en ny religion från ett fiasko.

-Men man gör inte så här med kärleken! Man kan inte ta livet av den, stoppa in den i en grav och hoppas man har blivit av med den. Det som Jesus är och gör det får och kan inte bara dö.

Titta på Jesus säger Gud, titta på honom så ser ni mitt ansikte i den här världen. Det är som om Gud säger: att det Jesus säger, det är mina ord. Det han gör, det är min vilja bland er. Och det han är, -ja, sådan är jag.

Och, hur skulle man kunna tro att man skulle kunna döda och begrava det? Skulle inte i annat fall, hoppet vara ute... skulle inte i annat fall, hoppet vara ute?

Och nånstans här kan den lågmälda glädjen få komma fram. Jesus var rätt, Jesus hade rätt, det han säger om livet, om människan och om Gud, det var rätt... Så lät Gud, honom uppstå från de döda. Och i samma ögonblick som Gud gör det så är det som om han säger. Jag har inte övergett er. Jag är fortfarande Gud för min skapelse.

Ja, nånstans här så kan den lågmälda glädjen få komma fram. Gud är, han finns i lidandet, han finns i döden, men hon finns också i uppståndelsen.

Den lågmälda glädjen. Inte för att livet bara skulle vara glatt och lyckligt. Jag tror inte att livet går ut på det. Men snarare att vad som än händer, både i mitt eget liv och i den här världen. Så har Gud låtit Jesus uppstå ifrån de döda. Så har Gud låtit livet segra över det onda. Och om inte, i alla fall jag fick tro att det var så. Vad skulle jag då innerst inne ha att hoppas på?

Och precis som han säger till sina vänner att han går före dem till Galileen, så är det som om han kommer också oss, ständigt till mötes. Inte bara i Galileen, utan att vad som än händer i våra liv, så kommer han oss till mötes, så har han redan varit där...

Nej, uppståndelsen säger intet bara något om Gud och om Jesus. Den säger också något om det fantastiska med att vara människa. Vi är i sanning ganska märkliga figurer. Vi är underbara och kärleksfulla på samma gång som vi kan vara djupt oroande och nyckfulla. Men hur också vi i all vår kluvenhet får vara indragna i samma skeende. Från död till liv, från ljus till mörker. Ja, i stort och i smått är vi alla indragna i skeendet.

För det finns så mycket mörker, det finns så många dödar.

Den lågmälda glädjen för en värld och en mänsklighet som väntar och ropar efter sin upprättelse.

Från död till liv, genom död till liv.

Det börjar i förvirring och rädsla, och några kvinnor undrar vart kroppen har tagit vägen. Lärjungarna, dom har låst in sig, och det är nästan ingen annan som lägger märke till det.

Men det är min övertygelse att från den stunden är skapelsen kristusmärkt. Livet är inte enkelt, Men det är ett skeende så mycket större, än hur du och jag mår och har det. Ett skeende som gör att den här världen fortfarande är en plats som går att leva på. Som gör att vi som människor fortfarande kan vara människor, som älskar och till för varandra.

Ibland får jag frågan om jag är frälst, alltså räddad. Ja, brukar jag svara, det blev både du, jag och den här världen för drygt 2000 år sedan. Och det har inte att göra med vår förmåga, eller oförmåga att tro. Det är för mig snarare ett faktum.

... Det började i rädsla och förvirring... att våga tro att det skulle kunna vara sant...Från död till liv.

För visst gör det ont när knoppar brister.

Varför skulle annars våren tveka?

Varför skulle all vår heta längtan

bindas i det frusna bitterbleka?

Höljet var ju knoppen hela vintern.

Vad är det för nytt, som tär och spränger?

Ja visst gör det ont när knoppar brister,

ont för det som växer

och det som stänger.

Ja nog är det svårt när droppar faller.

Skälvande av ängslan tungt de hänger,

klamrar sig vid kvisten, sväller, glider -

tyngden drar dem neråt, hur de klänger.

Svårt att vara oviss, rädd och delad,

svårt att känna djupet dra och kalla,

ändå sitta kvar och bara darra -

svårt att vilja stanna

och vilja falla.

Då, när det är värst och inget hjälper,
Brister som i jubel trädets knoppar.
Då, när ingen rädsla längre håller,
faller i ett glitter kvistens droppar
glömmer att de skrämdes av det nya
glömmer att de ängslades för färden -
känner en sekund sin största trygghet,
vilar i den tillit
som skapar världen.